ହୁକିୟାର୍ ସିଂହ ଇତ୍ୟାଦି ଇତ୍ୟାଦି

ବନାମ

ସ୍ପେଶାଲ ଲ୍ୟାଣ୍ଡ ଆକ୍ୱିଜିସନ ଅଫିସର,

ମୋରାଦାବାଦ ଏବଂ ଅନ୍ୟଜଣେ

14 ମାର୍ଚ୍ଚ, 1996

[କେ. ରାମାସ୍ୱାମୀ, ଏସ୍. ପି. ଭରୁଚା ଏବଂ କେ. ଏସ୍. ପରିପୂର୍ଣ୍ଣନ, ନ୍ୟାୟମୂର୍ତ୍ତିବୃନ୍ଦ]

ଭୂମି ଅଧିଗ୍ରହଣ ଅଧିନିୟମ, 1894 : ଧାରା 4(1), 24 ଖଣ୍ଡ ପଞ୍ଚମ ।

ଜମି ଅଧିଗ୍ରହଣ - ବଜାର ମୂଲ୍ୟ ନିର୍ଦ୍ଧାରଣ - ନୀତିଗୁଡ଼ିକ - ନ୍ୟାୟାଳୟ କଳ୍ପନାର ଶୀର୍ଷରେ ଜଡ଼ିତ ହେବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ - ବଜାର ମୂଲ୍ୟ ପ୍ରମାଣ କରିବାର ପ୍ରମାଣ ଦାୟିତ୍ୱ - ଦାବିଦାରଙ୍କ ଉପରେ ନ୍ୟସ୍ତ - କ୍ଷତିପୂରଣ ପରିମାଣର ପାର୍ଥକ୍ୟ ଫେରସ୍ତ କରିବା ଦାବିଦାରଙ୍କ ପାଇଁ ଆବଶ୍ୟକ ଅଟେ - ନିର୍ଣ୍ଣୟ କରାଯାଇଥିଲା ନିମ୍ନ ଅଦାଲତ ଗୁଡ଼ିକ ଦ୍ୱାରା ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ ପରିମାଣର ନିଶ୍ଚିତକରଣ ପାଇଁ ଏକ ଆଧାର ନୁହେଁ - କ୍ଷତିପୂରଣ ନିର୍ଦ୍ଧାରଣ କରିବା ସମୟରେ ଜମିର ଭବିଷ୍ୟତର ସାମର୍ଥତାକୁ ଧ୍ୟାନରେ ରଖାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ ।

ଜମି ଅଧିଗ୍ରହଣ - କ୍ଷତିପୂରଣ - ଜମି ଅଧିଗ୍ରହଣ ଅଧିକାରୀଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଜମିର ବର୍ଗୀକରଣ କରିବା ଏବଂ ବିକ୍ରି ଦଲିଲକୁ ଗ୍ରହଣ କରି ସର୍ବାଧିକ ଏକର ପିଛା 15,500 ଟଙ୍କା ଅଧିନିର୍ଣ୍ଣୟ କରିବା – ବିଚାରାର୍ଥେ ପ୍ରେରଣ ଅଦାଲତଙ୍କ ଦ୍ୱାରା କ୍ଷତିପୂରଣକୁ ଏକର ପିଛା 40,000 ଟଙ୍କାକୁ ବୃଦ୍ଧି କରିବା -ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଏହି ବିକ୍ରୟ ଦଲିଲକୁ ଗ୍ରହଣ କରିଥିଲେ ଏବଂ ଏହାର ବଜାର ମୂଲ୍ୟକୁ ଏହି ଆଧାରରେ ଏକର ପିଛା 50,000 ଟଙ୍କାକୁ ବୃଦ୍ଧି କରିଥିଲେ ଯେ ଦାବିଦାରଙ୍କ ମୌଖିକ ପ୍ରମାଣରୁ ଜଣାପଡ଼ିଛି ଯେ ସେମାନେ ବିକ୍ରି ଦଲିଲରେ ପ୍ରତିଫଳିତ ହୋଇଥିବା ପରିମାଣଠାରୁ ବହୁତ ଅଧିକ ଅର୍ଥ ପଇଠ କରିଥିଲେ - ବର୍ଦ୍ଧିତ କ୍ଷତିପୂରଣ ବିରୁଦ୍ଧରେ ଅପିଲଗୁଡ଼ିକ - ବିକ୍ରୟ ଦଲିଲଗୁଡ଼ିକ ପ୍ରକୃତ ଏବଂ ବଜାର ମୂଲ୍ୟର ପ୍ରତିଫଳନ କରିନଥିବା ଦେଖିବାକୁ ମିଳିଥିଲା - ଏହି ତଥ୍ୟଗୁଡ଼ିକୁ ଧ୍ୟାନରେ ରଖି ଯେ ସମସ୍ତ ଜମିଗୁଡ଼ିକ କୃଷି ଧରଣର ବଜାର ମୂଲ୍ୟ @ ଏକର ପିଛା 35,000 ଟଙ୍କା ହାରରେ ଦାବିଦାରମାନେ ହକଦାର ଥିଲେ

ଦେୱାନୀ ଅପିଲୀୟ ଅଧିକାରିତା: ଦେୱାନୀ ଅପିଲ ସଂଖ୍ୟା 6821/1996 ଇତ୍ୟାଦି ଇତ୍ୟାଦି ।

F.A. ସଂଖ୍ୟା 547/1990 ରେ ଆହ୍ଲାବାଦ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟର 15.2.95 ତାରିଖର ରାୟ ଏବଂ ଆଦେଶରୁ ।

ଅପିଲକାରୀମାନଙ୍କ ପକ୍ଷରୁ ଏସ୍. ବି. ସାନ୍ୟାଲ୍, ଆର୍. ଡି. ଉପାଧ୍ୟାୟ ।

ଉତ୍ତରଦାତାମାନଙ୍କ ପକ୍ଷରୁ ମନୋଜ ସ୍ୱରୂପ ଏବଂ ଶ୍ରୀମତୀ ଲଲିତା କୋହଲି ।

ନ୍ୟାୟାଳୟର ନିମ୍ନଲିଖିତ ଆଦେଶ ପ୍ରଦାନ କରାଯାଇଥିଲା:

ହୁକିୟାର୍ ବନାମ ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ଜମି ଅଧିଗ୍ରହଣ ଅଧିକାରୀ

ପ୍ରତିସ୍ଥାପନକୁ ଅନୁମତି ପ୍ରଦାନ କରାଯାଇଛି ।

ଅନୁମତି ପ୍ରଦାନ କରାଗଲା । ଆମେ ଉଭୟ ପକ୍ଷର ବିଦ୍ୱାନ ଅଧିବକ୍ତାଙ୍କୁ ଶୁଣିଛୁ ।

ଜମି ଅଧିଗ୍ରହଣ ଅଧିନିୟମର (ସଂକ୍ଷେପରେ, 'ଅଧିନିୟମ') ଧାରା 4(1) ଅନୁଯାୟୀ ଅଧିସୂଚନା, ଯେଉଁଥିରେ ମୋରାଦାବାଦ ଜିଲ୍ଲାର ହଂସନପୁର ତହସିଲ ଅନ୍ତର୍ଗତ ଡିଗାରିଆ ଭୁର୍ ଗ୍ରାମରେ ଅବସ୍ଥିତ 171.46 ଏକର ଜମି ସାର୍ବଜନୀନ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ, ଯଥା UPSIDC ରେ ଅଧିଗ୍ରହଣ କରାଯାଇଥିଲା, 28 ସେପ୍ଟେମ୍ବର, 1981 ରେ ପ୍ରକାଶିତ ହୋଇଥିଲା । ଜମି ଅଧିଗ୍ରହଣ ଅଧିକାରୀ (LAO) ଜମିକୁ ବିଭିନ୍ନ ବର୍ଗରେ ବିଭକ୍ତ କରିଥିଲେ ଏବଂ ବିକ୍ରି ଦଲିଲ, ସାମଗ୍ରୀ 51କୁ ଗ୍ରହଣ କରି, ସର୍ବାଧିକ 15,500 ଟଙ୍କା ହାରରେ କ୍ଷତିପୂରଣ ନିର୍ଦ୍ଧାରଣ କରିଥିଲେ ଏବଂ ବର୍ଗୀକରଣ ଆଧାରରେ ଧୀରେ ଧୀରେ ବଜାର ମୂଲ୍ୟ ହ୍ରାସ କରିଥିଲେ । ଧାରା 18 ଅନୁଯାୟୀ ବିଚାରାର୍ଥେ ପ୍ରେରଣ ଉପରେ, ଜିଲ୍ଲା ବିଚାରପତି ତାଙ୍କ ଅଧିନିର୍ଣ୍ଣୟ ଏବଂ 22 ମେ, 1989 ତାରିଖର ବିଚାରାଦେଶ ଦ୍ୱାରା କ୍ଷତିପୂରଣ ପରିମାଣକୁ 40,000 ଟଙ୍କାକୁ ବୃଦ୍ଧି କରିଥିଲେ । କ୍ଷତିପୂରଣ ନିର୍ଦ୍ଧାରଣରେ ଅସନ୍ତୁଷ୍ଟ ହୋଇ ଦାବିଦାରମାନେ ତଥା ରାଜ୍ୟ, ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟରେ ଅପିଲଗୁଡ଼ିକ ଦାଖଲ କରିଥିଲେ ।

ଯେପରି ଦେଖାଯାଇଥିଲା, ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଏହି ଆଧାରରେ ଆଗକୁ ବଢିଥିଲେ ଯେ ଜମିର ବର୍ଗୀକରଣ ଆବଶ୍ୟକ ନଥିଲା, ସମଗ୍ର ଜମିର ମୂଲ୍ୟ ସମାନ ଅଟେ ଏବଂ ତେଣୁ,

କ୍ଷତିପୂରଣ ନିର୍ଦ୍ଧାରଣରେ ବଜାର ମୂଲ୍ୟର ସମାନ ହାର ଗ୍ରହଣ କରିବାର ଆବଶ୍ୟକତା ରହିଛି । ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଏହା ନିର୍ଣ୍ଣୟ କରି LAOଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ନିର୍ଭର କରାଯାଇଥିବା ବିକ୍ରୟ ଦଲିଲକୁ ସ୍ୱୀକାର କରିଥିଲେ ଏବଂ ସେହି ଆଧାରରେ ବଜାର ମୂଲ୍ୟକୁ ପାଞ୍ଚ ଗୁଣ ବୃଦ୍ଧି କରିଥିଲେ ଯେ ଦାବିଦାରମାନଙ୍କ ମୌଖିକ ପ୍ରମାଣରେ ସେମାନେ ଦର୍ଶାଇଥିଲେ ଯେ ସେମାନେ ବିକ୍ରି ଦଲିଲରେ ଜରସମନ ଭାବରେ ପ୍ରତିଫଳିତ ହୋଇଥିବା ତୁଳନାରେ ବହୁତ ଅଧିକ ପଇଠ କରିଥିଲେ ଏବଂ ସେହି ତରଫରୁ କୌଣସି ଜେରା ହୋଇନଥିଲା । ଏହା ବଜାର ମୂଲ୍ୟକୁ 62,500 ଟଙ୍କାରେ ସ୍ଥିର କରିଥିଲେ ଏବଂ ଶେଷରେ ସମସ୍ତ ଜମି ସମ୍ବନ୍ଧରେ କ୍ଷତିପୂରଣକୁ ଏକର ପିଛା 50,000 ଟଙ୍କା ସ୍ଥିର କରିଥିଲେ । ତେଣୁ ଦାବିଦାର ଏବଂ ରାଜ୍ୟ ତଥା UPSIDC ଦ୍ୱାରା ଏହି ଅପିଲଗୁଡ଼ିକ କରାଯାଇଛି ।

ବିଚାର ପାଇଁ ପ୍ରଶ୍ନ ହେଉଛି: ଜମି ପାଇଁ କେଉଁ ନ୍ୟାୟସଙ୍ଗତ ଏବଂ ଯଥେଷ୍ଟ କ୍ଷତିପୂରଣ ନିର୍ଦ୍ଧାରଣ କରିବାକୁ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ପ୍ରଦାନ କରାଯିବ? ଆମେ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କର ସିଦ୍ଧାନ୍ତକୁ ସ୍ୱୀକାର କରୁଛୁ କାରଣ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟରେ, ରାଜ୍ୟ ଗମ୍ଭୀରତାର ସହ ଯୁକ୍ତି କରିନଥିଲା ଯେ ସମସ୍ତ ଜମିର ମୂଲ୍ୟ ସମାନ ଅଛି, ଏବଂ ସେଥିପାଇଁ, ସମସ୍ତ ଜମି ସମ୍ବନ୍ଧରେ କ୍ଷତିପୂରଣ ସମାନ ଭାବରେ ସ୍ଥିର କରାଯିବା ଉଚିତ୍ । ଏହା ଦେଖିବାକୁ ମିଳିଛି ଯେ ଜମିର ବଜାର ମୂଲ୍ୟ ଏକର ପିଛା 5,000 ଟଙ୍କାରୁ ଆରମ୍ଭ କରି 49,000 ଟଙ୍କା ମଧ୍ୟରେ ରହିଛି । କିନ୍ତୁ ବିକ୍ରୟ ଦଲିଲଗୁଡ଼ିକ ଅଳ୍ପ ପରିମାଣର ଜମି ପାଇଁ ଅଟେ । କେବଳ ଗୋଟିଏ ବିକ୍ରି ଦଲିଲ ଯେଉଁଥିରେ ବିପୁଳ ପରିମାଣର ଜମି, ଅର୍ଥାତ୍, ଏକ ଏକର ଏବଂ ଆଉ କିଛି ଜମି ବିକ୍ରି କରାଯାଇଥିଲା, ଜଣେ ଦାବିଦାରଙ୍କ ସହ ସମ୍ବନ୍ଧୀତ ବୋଲି ଜଣାପଡ଼େ ଏବଂ ହସ୍ତାନ୍ତରଣର କିଛି ଅଂଶ ତାଙ୍କ ପତ୍ନୀଙ୍କ ସପକ୍ଷରେ ଥିଲା । ଦେୱାନୀ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଏହା ମଧ୍ୟ ଦର୍ଶାଇଥିଲେ ଯେ ସେହି ଜମିଗୁଡ଼ିକ ଜାତୀୟ ରାଜପଥର ସୀମାବର୍ତ୍ତୀ ଜମି ଅଟେ ଏବଂ ସେଗୁଡ଼ିକର ବଜାର ମୂଲ୍ୟ ଅଧିଗ୍ରହଣ କରାଯାଉଥିବା ଜମି ସହିତ ସମାନ ନୁହେଁ । ସେହି ତଥ୍ୟଗୁଡ଼ିକୁ ଦୃଷ୍ଟିରେ ରଖି, ଆମେ ବିକ୍ରି ଦଲିଲକୁ ପ୍ରକୃତ ଏବଂ ସଠିକ ବଜାର ମୂଲ୍ୟର ପ୍ରତିଫଳନ ବୋଲି ଗ୍ରହଣ କରିପାରିବୁ ନାହିଁ । କିନ୍ତୁ ବାସ୍ତବତା ହେଉଛି ଯେ LAO ନିଜେ ସର୍ବାଧିକ 15,500 ଟଙ୍କା ହାର ଗ୍ରହଣ କରିଥିଲେ ଏବଂ LAOଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ନିର୍ଭର କରାଯାଇଥିବା ବିକ୍ରି ଦଲିଲକୁ ସ୍ୱୀକାର କରି ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ମୌଖିକ ପ୍ରମାଣକୁ ଗ୍ରହଣ କରି ବଜାର ମୂଲ୍ୟକୁ ପାଞ୍ଚ ଗୁଣ ବୃଦ୍ଧି କରିଥିଲେ ।

ଏହା ସ୍ଥିରୀକୃତ ଆଇନ ଯେ ଧାରା 4(1) ଅଧିସୂଚନା ପ୍ରକାଶ ପାଇବା ତାରିଖ ସୁଦ୍ଧା ପ୍ରଚଳିତ ବଜାର ମୂଲ୍ୟର ପ୍ରମାଣ ଦାୟିତ୍ୱ ସର୍ବଦା ଦାବିଦାରଙ୍କ ଉପରେ ରହିଥାଏ । ଯଦିଓ ଏହି ଅଦାଲତ ବାରମ୍ବାର ଦର୍ଶାଇଛନ୍ତି ଯେ ପ୍ରମାଣ ଉପସ୍ଥାପନ କରିବାରେ ଅଧିଗ୍ରହଣ ଅଧିକାରୀଙ୍କ ତରଫରୁ ଉଦାସୀନତା ଏବଂ ଖୋଲାଖୋଲି ତ୍ରୁଟି ରହିଛି ଏବଂ ସାକ୍ଷୀମାନଙ୍କୁ ବସ୍ତୁଗତ ତଥ୍ୟ ଉପରେ ଜେରା କରିବାରେ, ରାଜ୍ୟ ପକ୍ଷରୁ ଅଧିବକ୍ତାଙ୍କ ତରଫରୁ ଏହା ମଧ୍ୟ ଅନୁଚିତ୍ କିମ୍ବା ପ୍ରଭାବହୀନ କିମ୍ବା ଆଗ୍ରହର ଅଭାବ ରହିଛି, ପ୍ରମାଣକୁ ଗୁରୁତ୍ୱର ସହ ଯାଞ୍ଚ କରିବା ଏବଂ ନ୍ୟାୟସଙ୍ଗତ ତଥା ଯଥେଷ୍ଟ କ୍ଷତିପୂରଣ ନିର୍ଦ୍ଧାରଣ କରିବା ନ୍ୟାୟାଳୟର କର୍ତ୍ତବ୍ୟ ଅଟେ । ଯଦି ବିକ୍ରୟ ଦଲିଲଗୁଡ଼ିକ ଯଥାର୍ଥ ବୋଲି ଜଣାପଡ଼େ, ତେବେ ସେଥିରେ ଉଲ୍ଲିଖିତ ବଜାର ମୂଲ୍ୟ ସଠିକ୍ ବୋଲି ଅନୁମାନ କରାଯିବା ଆବଶ୍ୟକ । ଯଦି ଯଥାର୍ଥତା ଉପରେ ସନ୍ଦେହ କରାଯାଏ, ତେବେ ଏହା ଉପରେ ନିର୍ଭର କରାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ । କ୍ଷତିପୂରଣ ନିର୍ଦ୍ଧାରଣ କରିବା ପାଇଁ ଏହି ନ୍ୟାୟାଳୟ ଦ୍ୱାରା ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ ଉପଯୁକ୍ତ ଯାଞ୍ଚ ଏବଂ ନୀତିଗୁଡ଼ିକ ପ୍ରୟୋଗ କରାଯିବା ଆବଶ୍ୟକ । ଯେହେତୁ LAO ତଥା ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ବିକ୍ରି ଦଲିଲ ଉପରେ, ଯେଉଁଥିରେ ବଜାର ମୂଲ୍ୟ ସର୍ବାଧିକ 15,000 ଟଙ୍କା ଏବଂ ଅନ୍ୟ କିଛି ପରିମାଣ ବୋଲି ନିର୍ଦ୍ଦେଶିତ ଥିଲା ବୋଲି ନିର୍ଭରଶୀଳତା ରଖିଥିଲେ, ପ୍ରଶ୍ନ ହେଉଛି ଯେ ଜମି ସମ୍ବନ୍ଧରେ ପ୍ରଦାନ କରାଯିବାକୁ ଥିବା ନ୍ୟାୟସଙ୍ଗତ ଏବଂ ଯଥେଷ୍ଟ କ୍ଷତିପୂରଣ କେତେ ହେବ? ଅଦାଲତ *କଳ୍ପନାର ଶୀର୍ଷରେ ଜଡ଼ିତ* ହେବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ, ବରଂ ଖୋଲା ବଜାରରେ ଜଣେ ବିଚକ୍ଷଣ କ୍ରେତାଙ୍କ ସ୍ଥାନରେ ରଖି ନିଜକୁ ଏକ ପ୍ରଶ୍ନ ପଚାରିବା ଉଚିତ୍ ଯେ ଜଣେ ବିଚକ୍ଷଣ କ୍ରେତା ଭାବରେ ଏହା ଖୋଲା ବଜାରରେ ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ ହେବାକୁ ଥିବା ପରି ସମାନ ମୂଲ୍ୟ ପ୍ରଦାନ କରିବେ କି? ଏହା ପ୍ରକୃତ ଦକ୍ଷତା ଏବଂ ଗୁଣବତ୍ତା ପରୀକ୍ଷା ହେବା ଉଚିତ୍ । ଜନସାଧାରଣଙ୍କ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ଶିଳ୍ପ ବିକାଶ ହୋଇଥିବାରୁ ଜମିଗୁଡ଼ିକ ଭବିଷ୍ୟତର ସାମର୍ଥତା ଧାରଣ କରିଛି ବୋଲି ନିର୍ଣ୍ଣୟ କରିବାରେ ଜିଲ୍ଲା ଅଦାଲତ ସଠିକ୍ ନଥିଲେ । ଧାରା 24 ଖଣ୍ଡ ପଞ୍ଚମ ଭବିଷ୍ୟତର ବ୍ୟବହାରକାରୀଙ୍କୁ ବିଚାରକୁ ନେବାକୁ ନିଷେଧ କରିଥାଏ ଯାହା ଅଧିଗ୍ରହଣ ସମୟରେ ଜମି ଧାରଣ କରିବେ । ନଥିଭୁକ୍ତ ହୋଇଥିବା ମୂଲ୍ୟରେ ଅସ୍ଥିରତା ଏବଂ ଅଧିଗ୍ରହଣ ସହିତ ଜଡିତ ବିଶାଳ ଜମି, ଜମିଗୁଡ଼ିକର ସ୍ଥିତି, କୃଷିଜାତୀୟ ଜମି ଥିବା ଜମିର ପ୍ରକୃତ ବ୍ୟବହାରକାରୀ ଏବଂ ଏହି ମାମଲାରେ ତଥ୍ୟର ସାମଗ୍ରିକତା ଉପରେ ବିଚାର କରି, ସମସ୍ତ ଜମିକୁ କୃଷି ଜମି ଭାବରେ ବିବେଚନା କରି, ଆମର ବିଚାରଯୋଗ୍ୟ ମତ ହେଉଛି ଯେ ଏକର ପିଛା ଜମିର ବଜାର ମୂଲ୍ୟ 35,000 ଟଙ୍କା ହେବ । ତଦନୁସାରେ ଦାବିଦାରମାନେ ଏହି ରାଶି ପାଇବାକୁ ହକଦାର ଅଟନ୍ତି ।ଦାବିଦାରମାନଙ୍କ ପାଇଁ ଏହା ଯୁକ୍ତି କରିବାର କୌଣସି ଆଧାର ନାହିଁ ଯେ ଯେହେତୁ ସେମାନଙ୍କୁ

କ୍ଷତିପୂରଣ ପରିମାଣର ପାର୍ଥକ୍ୟ ଫେରସ୍ତ କରିବାକୁ ପଡିବ, ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ କିମ୍ବା ବିଚାରାର୍ଥେ ପ୍ରେରଣ ଅଦାଲତ ଦ୍ୱାରା ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ ପରିମାଣ ସୁନିଶ୍ଚିତ କରାଯିବା ଉଚିତ୍ । ଯଦି ସେହି ଯୁକ୍ତିକୁ ଗ୍ରହଣ କରାଯାଏ, ତେବେ କୌଣସି ମାମଲାରେ ଅପିଲୀୟ ଅଦାଲତ ଦ୍ୱାରା ଉପଯୁକ୍ତ କ୍ଷତିପୂରଣ ସ୍ଥିର କରାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ ।

ବିଜ୍ଞ ଅଧିବକ୍ତା ଶ୍ରୀ ମନୋଜ ସ୍ୱରୂପ ଦର୍ଶାଇଛନ୍ତି ଯେ ଉକ୍ତ ଜମିଗୁଡ଼ିକୁ ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ ଦରଠାରୁ କମ୍ ଦରରେ ହିତାଧିକାରୀମାନଙ୍କୁ ବିକ୍ରି କରାଯାଇଛି । ଏହା ସ୍ପଷ୍ଟ ହେବ ଯେ ଯଦି ଜମି ସମ୍ବନ୍ଧରେ ଅଧିକ କ୍ଷତିପୂରଣ ପଇଠ କରାଯାଇଥାଏ, ତେବେ ହିତାଧିକାରୀମାନଙ୍କ ଠାରୁ କ୍ଷତିପୂରଣରେ ଆନୁପାତିକ ବୃଦ୍ଧି ଆଦାୟ କରିବାକୁ UPSIDC ହକଦାର ଅଟନ୍ତି ।

ତଦନୁସାରେ ଅପିଲ ଗୁଡ଼ିକର ଫଏସଲା କରାଯାଇଛି । କୌଣସି ଖର୍ଚ୍ଚ ନାହିଁ ।

ଟି. ଏନ୍. ଏ. ଅପିଲଗୁଡିକର ଫଏସଲା କରାଯାଇଛି ।

ଅସ୍ୱୀକରଣ

"ଉପଭାଷା ରେ ଅନୁବାଦିତ ରାୟ କେବଳ ମକଦ୍ଦମାରେ ପକ୍ଷଭୁକ୍ତ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କର ସୀମିତ ବ୍ୟବହାର ଏବଂ ତାଙ୍କ ଆଞ୍ଚଳିକ ଭାଷାରେ ବୋଧଗମ୍ୟ ହେବା ନିମନ୍ତେ ଉଦ୍ଦିଷ୍ଟ ଏବଂ ଅନ୍ୟ କୌଣସି ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ନିମନ୍ତେ ଏହା ବ୍ୟବହାର କରାଯାଇନପାରେ । ସମସ୍ତ ବ୍ୟବହାରିକ ଏବଂ ସରକାରୀ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ନିମନ୍ତେ ରାୟର ଇଂରାଜୀ ସଂସ୍କରଣଟି ପ୍ରାମାଣିକ ବିବେଚିତ ହେବ ଏବଂ ସମସ୍ତ କାର୍ଯ୍ୟାନ୍ୱୟନ ଏବଂ ନିଷ୍ପାଦନ ନିମନ୍ତେ ଏହା ଉପଯୁକ୍ତ ବିବେଚିତ ହେବ ।"

ଭାଷାନ୍ତର:

ସୁଶ୍ରୀ ସଙ୍ଗୀତା ଲେଙ୍କା,
ଅନୁବାଦିକା,
ଓଡ଼ିଶା ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ, କଟକ